

ศึกษาและวิเคราะห์คำยืมจากภาษาอื่นมาใช้ในภาษาไทย

A STUDY AND ANALYSIS ON LOANWORDS THAT APPEAR IN THAI LANGUAGE

¹ปิ่นทนต์ พจณนพรรค, ²วุฒิ โพธิ์ทักษิณและ ³พระปลัดกำพล ปญญาวุฑโฒ

¹Bhannop Pachontarapak, ²Natthawut Photaksin
and ³Phrapalat Kamphon Panyawuttho

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ประเทศไทย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Thailand

¹Bhannop@gmail.com, ²ken_nk@hotmail.com, ³kamphon032@gmail.com

Received May 10, 2020; Revised July 12, 2020; Accepted August 25, 2020

บทคัดย่อ

บทความวิชาการนี้มุ่งศึกษาการยืมคำในภาษาไทย โดยศึกษาทฤษฎีการเปลี่ยนแปลงภาษาโดยการยืมคำจากภาษาอื่นที่ปรากฏในภาษาไทย พบว่า เกิดจากเหตุผลหลัก ๆ 2 ประการคือ 1) เหตุผลด้านความจำเป็น เนื่องจากภาษาผู้ให้เป็นเจ้าของความคิดทางศาสนา ปรัชญา ค่านิยม อาหาร วิทยาการ ฯลฯ ซึ่งภาษาผู้รับไม่มีจึงยืมมาใช้ด้วยความจำเป็น 2) เหตุผลด้านจิตวิทยา ภาษาผู้ให้ เป็นผู้ครอบครองความรู้ ความคิด วิทยาการ ฯลฯ ซึ่งภาษาผู้รับไม่มีจึงเกิดการยืม ที่สืบเนื่องมาจากค่านิยมและทัศนคติ อันก่อให้เกิดผลการยืมในลักษณะต่างๆ ได้แก่ การยืมคำศัพท์พื้นฐาน การยืมคำที่มีศักดิ์สูง การยืมมาใช้เป็นศัพท์ในวรรณคดีและการยืมเพื่อแสดงภูมิรู้ การยืมดังกล่าว ทำให้เกิดการยืมภาษาเกินความจำเป็น เช่น การที่ภาษาผู้รับใช้ศัพท์จากภาษาผู้ให้ที่มีความหมาย เหมือนกันทั้ง 2 ฝ่าย

คำสำคัญ : การยืมคำ; การเปลี่ยนแปลงภาษา

¹ อาจารย์, มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

² อาจารย์, มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

³ อาจารย์, มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

Abstract

This academic article focuses on studying loanwords in Thai language through the theory of language change by borrowing words from other languages that appear in Thai language. It is found that the loanwords are in accordance with two main reasons: 1) The reason of necessity, since the language lenders are the owners of religious thoughts, philosophy, values, food, science, etc. that the language of the recipients does not have and therefore it is necessary to borrow; 2) Psychological reasons, language of the lenders that owns knowledge, thoughts, science, etc. which the recipient language does not have. It is, thus, resulting in borrowing words derived from the values and attitudes that cause various overuse effects shown in the basic common vocabulary, noble words, literature and a show of proudness of knowledge. Such borrowing leads to excessive loanwords for example the recipients use words of the lenders even they have their own words with the same meaning.

Keywords: Borrowing Words, Language Changes

บทนำ

ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร ดังนั้น เมื่อแต่ละชาติมีการติดต่อสัมพันธ์กัน จึงเป็นเรื่องปกติที่จะมีการยืมภาษาของชาติอื่นมาใช้ ไม่มีภาษาใดในโลกที่ไม่มีคำในภาษาอื่น เข้ามาปะปน การนำคำหรือลักษณะทางภาษาของอีกภาษาเข้าไปใช้ในภาษาของตนย่อม เกิดขึ้น เมื่อคนต่างภาษากันต้องทำการติดต่อหรือมีความสัมพันธ์กันเป็นระยะเวลานาน ก็จะมี การยืมคำกันเกิดขึ้น การยืมคำคือการที่ภาษาหนึ่งนำคำหรือลักษณะทางภาษาของอีกภาษา หนึ่งเข้าไปใช้ในภาษาของตนเอง ภาษาไทยก็เช่นกันได้มีการยืมคำจากภาษาอื่นมาใช้ปะปน อยู่มากรมายตั้งแต่โบราณกาล ตั้งแต่สมัยของพ่อขุนรามคำแหงมหาราช ก็ยังปรากฏคำยืมมา จากภาษาบาลีสันสกฤตและภาษาเขมรเข้ามาผสมปะปนอยู่มากรมาย คำภาษาต่างประเทศใน ภาษาไทยหรือคำยืมเป็นความรู้ส่วนหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาไทย เพราะจะ ช่วยให้ผู้เรียนได้ทราบถึงลักษณะของคำไทยแท้และสาเหตุของการนำคำภาษาอื่นมาใช้ใน ภาษาไทยอีก ซึ่งสาเหตุของการนำคำภาษาต่างประเทศมาใช้มีอยู่หลายปัจจัย เช่น การมี อาณาเขตประเทศติดต่อกันเหมือนประเทศกัมพูชา มาเลเซีย พม่า ลาว การติดต่อทางการค้า เช่น ประเทศจีน อังกฤษ ฝรั่งเศส ฯลฯ ในด้านศาสนา เช่น ประเทศอินเดีย ศรีลังกา เป็นต้น

ความสำคัญของการยืมคำในภาษาไทย

ประเทศไทยมีประวัติศาสตร์ที่ยาวนาน การใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการสื่อสารกันระหว่างคนในชาติทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน ซึ่งแสดงความเจริญของชาติไทยที่สามารถสร้างภาษาเพื่อใช้ในการสื่อสารอย่างมีวัฒนธรรม ดังนั้นคนในชาติควรให้ความสำคัญต่อภาษาไทยให้มาก เพราะภาษาไทยมีความสำคัญ ดังนี้

1. ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ คนไทยใช้ภาษาไทยในการติดต่อสื่อสารกันมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันเป็นเวลายาวนาน ภาษาไทยจึงเป็นเครื่องแสดงถึงความเจริญของชนชาติไทย

2. ภาษาไทยช่วยให้คนไทยมีความสมัครสมานสามัคคีกัน ภาษาช่วยให้คนในชาติเกิดความรู้สึกผูกพันเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ทำให้เกิดความกลมเกลียวกัน เพราะใช้ภาษาเดียวกัน

3. ภาษาไทยใช้สร้างความเข้าใจซึ่งกันและกันในการดำเนินชีวิต การสื่อสารทั้งการพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน จะได้ผลตรงตามวัตถุประสงค์ของการสื่อสารก็ต่อเมื่อผู้ส่งสารและผู้รับสาร มีความ เข้าใจสารและเรื่องราวต่างๆ ได้ตรงกัน ดังนั้น ผู้ส่งสารและผู้รับสารต้องเรียนรู้และใช้ภาษาให้ถูกต้อง ตามระเบียบ และกฎเกณฑ์ของภาษา เพื่อให้การสื่อความหมายเข้าใจตรงกัน

4. ภาษาไทย เป็นภาษาที่มีเอกลักษณ์ คือ ประกอบด้วยเสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียง วรรณยุกต์ในการเขียนเรื่องราวต่างๆ การนำคำมาเรียบเรียงเพื่อพูดและเขียน ภาษาไทยมีเสียงวรรณยุกต์ ที่เป็นเสียงสูงและเสียงต่ำทำให้เกิดเสียงไพเราะ และที่สำคัญเสียงวรรณยุกต์ที่ต่างกันทำให้เกิดความหมาย ของคำได้ต่างกันด้วย เป็นการเพิ่มคำภาษาไทยได้มากขึ้น

5. ภาษาไทยช่วยให้คนไทยได้จดบันทึกเรื่องราวในอดีตมาสู่คนรุ่นปัจจุบัน เช่น ความรู้ด้าน ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม บทกวีนิพนธ์ ทำให้คนไทยใช้ภาษาอ่านศึกษาค้นคว้าหาความรู้ถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่นได้เป็นอย่างดี อีกทั้งยังสามารถใช้ภาษาในการสร้างสรรค์วรรณคดีและวรรณกรรมได้ ภาษาจึงเป็นเครื่องมือของการเรียนรู้ ทำให้เกิดการค้นคว้า สร้างเสริมสติปัญญาของคนในชาติสืบทอดวัฒนธรรม และงานวิชาการด้านต่างๆ (จิราวัฒน์ เพชรรัตน์และอัมพร ทองใบ, 2556 : 23-24)

คำยืมมีทั้งคงความหมายเดิมไว้และเปลี่ยนแปลงความหมายไปจากเดิมทั้งแคบเข้ากว้างออกและย้ายที่ การปรับเปลี่ยนความหมายเพื่อสนองตอบความต้องการใช้ในภาษาของตนจึงทำให้การรับวัฒนธรรมมาเจริญยิ่งขึ้น ที่มาของคำเป็นเรื่องที่ที่น่าสนใจมากเพราะคำมีชีวิตของมันเอง รู้จักเกิดแก่เจ็บตายเหมือนกัน ความหมายย่อมเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเทศะ ถ้าทราบที่มาของคำแล้ว นอกจากจะเห็นรูปร่างคือตัวสะกดตั้งแต่เดิมเป็นลำดับมา ยังจะเห็นความเปลี่ยนแปลงแห่งความหมายของคำเป็นลำดับมาอีกด้วย ความหมายใน ปัจจุบันนั้น

อาจห่างจากความหมายเดิมได้มาก แต่ถ้าสืบสายการเปลี่ยนแปลงความหมายเป็นลำดับมาแล้ว จะเห็นเค้าความหมายเดิมคลี่คลายมาเหมือนดั่งต้นไม้แตกกิ่งก้านสาขาและผลิดอกออกผลจนลูกความหมายต่างจากต้นความหมายได้ ถ้าศึกษาที่มาของคำแล้วจะได้ธรรมชาติของคำต่างๆ อย่างประณีตขึ้นอีกมาก (นราธิป พงษ์ประพันธ์, 2514: 124 – 125)

การเปลี่ยนแปลงทางภาษาเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นธรรมดาในทุกภาษา เพราะเหตุผลหลายประการเมื่อเกิดการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำแล้วก็มีผลเกิดขึ้นต่าง ๆ กัน การเปลี่ยนแปลงความหมายของคำเป็นเรื่องธรรมดา ไม่ใช่เรื่องที่ดีหรือไม่ดีเรื่องที่ไม่เลว สิ่งที่เราควรระวังก็คือไม่ควรใช้ภาษาโดยไม่พินิจพิเคราะห์หรือใช้ภาษาแบบแก้งจันผิดธรรมชาติของการใช้ภาษา ซึ่งจะทำให้การสื่อสารผิดความหมายไป การกลายความหมายของคำเป็นธรรมชาติอย่างหนึ่งของภาษา เพราะภาษาเป็นของสังคมหรือเป็นของชาติ ดังนั้นเมื่อคนส่วนใหญ่ใช้ภาษาอย่างไร ภาษาในลักษณะนั้นย่อมถูกต้อง การเปลี่ยนแปลงใด ๆ ในเรื่องภาษาจึงขึ้นอยู่กับผู้ใช้ส่วนใหญ่ บุคคลใดบุคคลหนึ่งจะดึงภาษาให้เปลี่ยนไปอย่างรวดเร็วหรือจะหาทางยับยั้งการเปลี่ยนแปลงของภาษาไม่ได้ ใครฝืนความจริงข้อนี้ผู้นั้นคือผู้ไม่เข้าใจภาษา

ภาษาไทยมีคำใหม่ๆ เกิดขึ้นมากมายในปัจจุบันนี้ ส่วนหนึ่งยืมมาจากภาษาต่างประเทศด้วยสาเหตุต่างๆ เช่น สภาพภูมิประเทศ การอพยพย้ายถิ่นฐาน การติดต่อค้าขาย การศึกษา ศาสนา วรรณคดี เป็นต้น ภาษาไทยมีคำยืมจากภาษาต่างประเทศมาเป็นเวลานานแล้ว หลักฐานชิ้นแรก คือ ศิลาจารึกของพ่อขุนรามคำแหงได้ปรากฏคำยืมจากภาษาบาลีสันสกฤตและภาษาเขมรอยู่หลายคำโดยเฉพาะการยืมคำภาษาบาลีสันสกฤตจากอินเดียมาใช้ในภาษาไทยนั้น เป็นสิ่งที่น่าสนใจอย่างยิ่งเนื่องจากภาษาดังกล่าวต่างตระกูลกันและภาษาไทยมักยืมคำบาลีสันสกฤตมาใช้ในการจดบันทึกวรรณกรรมศาสนาเพราะดินแดนที่เป็นประเทศไทยและดินแดนโดยรอบต่างก็ได้รับอารยธรรมมาจากอินเดีย โดยเฉพาะอารยธรรมทางศาสนาพราหมณ์และศาสนาพุทธ (พัฒน์ เพ็งผลา, 2518) ซึ่งศาสนาทั้งสองใช้คำภาษาบาลีสันสกฤตทั้งในหลักธรรมคำสอนและวรรณกรรมศาสนา จึงทำให้คำภาษาบาลีสันสกฤตมีใช้ในวิถีชีวิตคนไทยมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

ด้วยเหตุที่ไทยมีความสัมพันธ์กับอินเดียทั้งทางตรงและทางอ้อมในด้านการรับนับถือพระพุทธศาสนา ประเพณีวัฒนธรรม ความเชื่อต่าง ๆ เป็นต้น จึงเป็นเหตุให้เกิดการรับคำยืมเข้ามาใช้ทำให้ไทยมีวิธีการรับคำยืมเหล่านี้มาใช้ตามความเหมาะสมและเป็นไปตามระบบภาษาไทย วิธีการยืม เช่น การเปลี่ยนแปลงเสียง การเปลี่ยนรูปคำ การกลายความหมายเป็นต้น เมื่อยืมเข้ามาใช้ทำให้เกิดลักษณะเฉพาะของภาษาคำยืมบาลีสันสกฤตในภาษาไทยได้แก่ใช้พยัญชนะที่ไทยไม่นิยมใช้ มักเป็นคำที่ไม่มีไม้ไต่คู้ ใช้ตัวสะกดการันต์ หากเราอยากทราบที่มาของคำที่ยืมมาว่ายืมจากภาษาใดต้องอาศัยหลักการสังเกตคำนั้น ๆ ด้วย เนื่องจากคำภาษาบาลีสันสกฤตไม่ได้มีลักษณะเหมือนกันทุกคำ

ประเภทของการยืมคำจำแนกตามองค์ประกอบต่างๆของคำที่ยืม

การยืมคำสามารถจำแนกประเภทได้หลายลักษณะโดยใช้เกณฑ์ที่แตกต่างกัน ในที่นี้จำแนกโดยใช้เกณฑ์พิจารณาจากประเภทขององค์ประกอบต่างๆ ของคำที่ยืม สามารถจำแนกได้ดังนี้

1. การยืมคำ คือ การยืมทั้งรูปและความหมายมาใช้ การยืมรูปคำนั้นคงเดิมหรือเปลี่ยนแปลงเล็กน้อย แต่ความหมายของคำที่ยืมต้องไม่มีการเปลี่ยนแปลง
2. การยืมความหมาย คือ การที่ภาษาผู้รับ ยืมเฉพาะความคิด (ความหมาย) ของคำโดยไม่ยืมรูป (ทั้งรูปเขียนและเสียง) มาด้วย หรือภาษาผู้รับสร้างคำออกเลียนแบบคำในภาษาผู้ให้ยืมภาษา โดยนำคำที่มีความหมายเดียวกับคำในภาษาผู้ให้มาประกอบกัน บางครั้งอาจเรียกว่า การยืมแบบแปล เช่น honey moon-น้ำผึ้งพระจันทร์ sea lion-สิงโตทะเล black market-ตลาดมืด ฯลฯ
3. การยืมเสียง คือ การรับเสียงบางเสียงซึ่งมีในภาษาผู้ให้ยืม แต่ไม่มีในภาษาผู้รับมาใช้ เช่น ภาษาไทยยืมพยัญชนะควบกล้ำในภาษาอังกฤษมาใช้ เช่น ทร- บร- บล- พร- ดร- เป็นต้น ตัวอย่างคำ ได้แก่ ทร- เช่น จันทรา ทริป อินทรีย์ บร- เช่น เบรก แบรินด์ บล- เช่น บล็อก บลู พร- เช่น ฟรี ฟรีโกส ดร- เช่น ดรอป ดราม่า ครีม ฯลฯ
4. การยืมตัวอักษร คือ การนำตัวอักษรของภาษาผู้ให้ยืมมาใช้ในภาษาผู้รับ การยืมตัวอักษรมักเกิดขึ้นเมื่อภาษาผู้รับไม่มีระบบการเขียนเป็นของตนเอง เช่น ภาษาพม่ายืมตัวอักษรมอญไปใช้และปรับเป็นตัวอักษรพม่าเป็นต้น
5. การยืมสำนวน คือ การที่ภาษาผู้รับยืมสำนวนซึ่งไม่มีในภาษาของตนมาจากภาษาผู้ให้ เช่น ภาษาไทยยืมสำนวนภาษาจีน เช่น หนทางพิสุจน์ม้า กาลเวลาพิสุจน์คน ไม่เข้าถ้ำเสือ ก็ไม่ได้ ลูกเสือ ยืมจากสำนวนภาษาอังกฤษ เช่น แพะรับบาป น้ำตาจระเข้ ยืมจากภาษาบาลีสันสกฤต เช่น ฉันทิฉันทัน เป็นต้น
6. การยืมไวยากรณ์ คือ การที่ภาษาผู้รับนำกลวิธีในการสร้างคำใหม่ วิธีการเรียงคำในประโยคเป็นต้นของภาษาผู้ให้มาใช้ เช่น ภาษาไทยยืมการประกอบหน่วยคำเติมกลางจากภาษาเขมรมาใช้หรือยืมวิธีการประสมคำของภาษาบาลีและภาษาสันสกฤต ซึ่งเรียกว่า “สมาส” มาสร้างคำสมาส โดยภาษาไทยสร้างเลียนแบบภาษาบาลีและภาษาสันสกฤต ซึ่งบางคำที่นำมาสร้างจะประสมกับ คำภาษาไทยบ้าง ภาษาเขมรบ้าง
7. การยืมฉันทลักษณ์ คือ การนำรูปแบบและข้อกำหนดในการแต่งบทหรือกรอกจากภาษาผู้ให้ยืมมาใช้ในภาษาผู้รับ เช่น ภาษาไทยยืมรูปแบบและข้อกำหนดในการแต่งบทหรือกรองประเภทฉันทลักษณ์มาจากภาษาบาลี ซึ่งคำประพันธ์ประเภทฉันทลักษณ์มาจากภาษาสันสกฤต ภาษาบาลีรับมาจากภาษาสันสกฤตอีกต่อหนึ่ง ภาษาไทยไม่ได้รับจากสันสกฤตโดยตรง จึง

ยังคงใช้ชื่อฉันทสวณใหญ่ตามแบบของภาษาบาลี เช่น วสันตดิถี สาลินี สัททวิภินิต เป็นต้น (อนันต์ เหล่าเลิศวรกุล, 2555:105-109)

องค์ประกอบต่างๆ ของการยืมคำ คือการพิจารณาลักษณะของภาษาไทยที่ใช้อยู่ในปัจจุบันนี้ จะเห็นว่าส่วนใหญ่ไม่ได้เป็นคำไทยอย่างแท้จริง เป็นคำยืมภาษาต่างประเทศใช้ปะปนอยู่จนเกือบแยกไม่ออกจากคำใดเป็นคำภาษาไทย คำใดเป็นคำภาษาต่างประเทศ เพราะเรายืมมาเป็นเวลานานและได้ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงคำที่ยืมมาใช้นั้นให้มีลักษณะผสมกลมกลืนกับภาษาไทยเป็นอย่างดี ซึ่งการยืมส่วนใหญ่เป็นการยืมคำ ส่วนเรื่องเสียง คำไวยากรณ์หรือโครงสร้างการเรียงคำนั้นเป็นผลที่รับจากการยืมคำ ซึ่งมี 3 ลักษณะดังนี้

1. การทับศัพท์ เป็นวิธีการยืมคำจากภาษาหนึ่งเข้าไปใช้ในอีกภาษาหนึ่งโดยตรงไม่มีการเปลี่ยนแปลงรูปคือพยายามรักษาลักษณะเด่นของภาษาเดิมเอาไว้ เช่น เทนนิส = tennis กีวี = kiwi เทอม = term วิญญาณ = วิญญาณ

2. การแปลศัพท์คำยืม หมายถึง การยืมความหมายของอีกภาษาหนึ่งมาใช้โดยการแปลความหมายของศัพท์ชนิดคำต่อคำ เรื่องเสียงไม่สำคัญ การแปลศัพท์มักแปลคำประสมหรือสำนวนการพูด เช่น black sheep = แกะดำ weekend = วันสุดสัปดาห์ standpoint = จุดยืน

3. การยืมความหมาย หมายถึง การยืมความหมายซึ่งเดิมไม่มีใช้อยู่ในภาษาและสร้างคำขึ้นมาใหม่เพื่อใช้กับความหมายที่ยืมมา ส่วนมากคำที่ใช้เฉพาะในวงการศึกษาวิชาการต่างๆ ที่ต้องอาศัยความรู้จากต่างประเทศ เช่น ศัพท์ในวงการแพทย์ การศึกษาการเมือง เช่น ทักษะยืมความหมายมาจากคำว่า Skill ทดสอบยืมความหมายมาจากคำว่า test รายงานยืมความหมายมาจากคำว่า report จากตัวอย่างดังกล่าวจะเห็นว่าเป็นการบัญญัติศัพท์ขึ้นมาใช้ให้มีความหมายตรงกับคำเดิม ซึ่งคำศัพท์จะมีทั้งคำไทยและคำบาลีสันสกฤต คณะกรรมการบัญญัติศัพท์ได้วางเกณฑ์ในการบัญญัติศัพท์ภาษาไทยโดยประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี (วิไลศักดิ์ กิ่งคำ, 2556:10-11)

ประเภทของการยืมคำจำแนกตามภาษาที่ยืม

1. การยืมจากภาษาต่างประเทศการยืมภาษาส่วนใหญ่มักเกิดจากการยืมภาษาต่างประเทศคือ การยืมคำจากภาษาซึ่งไม่มีความสัมพันธ์กันทางเชื้อสาย ตัวอย่างการยืมภาษาประเภทนี้พบได้มากมายในคำภาษาต่างประเทศที่ใช้อยู่ในภาษาไทยใดภาษาหนึ่ง ตัวอย่างคำยืมภาษาต่างประเทศต่างๆที่ใช้ในภาษาไทย เช่น ก๊าซ < gas (ฝรั่งเศส) กิมจิ < kimchi (เกาหลี) ฉลาด < ฉลาด (เขมร)

2. การยืมภาษาถิ่น คือ การยืมจากภาษาย่อย (dialect) ของภาษาเดียวกันซึ่งแปรไปตามถิ่น เช่น ภาษาไทยมาตรฐานมีภาษาย่อยที่แปรไปตามถิ่นใหญ่ ๆ 4 ถิ่น ได้แก่

ภาษาไทยถิ่นกลาง ภาษาไทยถิ่นเหนือ ภาษาไทยถิ่นอีสานและภาษาไทยถิ่นใต้ นอกจากนี้ภาษาไทยมาตรฐานยังยืมภาษาถิ่นทั้ง 4 ถิ่นนี้มาใช้เช่นกัน

3. การยืมจากภาษาบรรพบุรุษ คือ การยืมจากภาษาโบราณซึ่งเป็นภาษาที่มีความสัมพันธ์ทางเชื้อสายกับภาษาผู้รับ เช่น ภาษาอังกฤษยืมคำจำนวนมากจากภาษากรีกและภาษาละตินมาใช้ในการท่องเที่ยวกับภาษาฮินดียืมคำจำนวนมากจากภาษาสันสกฤตและภาษาไทยก็ยืมคำภาษาโบราณมาใช้เป็นต้น

อิทธิพลของการยืมคำ

ลักษณะภาษาไทยนั้นมีเอกลักษณ์เฉพาะตนหลายด้าน เช่น เป็นคำโดด คำมีความหมายได้หลายความหมายขึ้นอยู่กับบริบทของคำ ส่วนมากเป็นคำพยางค์เดียว สะกดตรงตามมาตราเป็นต้น แต่เมื่อภาษาไทยมีการรับคำภาษาต่างประเทศเข้ามาใช้ทำให้ภาษาไทยเกิดการเปลี่ยนแปลงทางภาษาและถือได้ว่าเป็นพัฒนาการของภาษาอย่างหนึ่ง เพราะเมื่อมีการยืมคำ ภาษาไทยก็มีคำที่สะกดไม่ตรงตามมาตราบ้าง มีหลายพยางค์บ้างเป็นต้น ความหลากหลายเหล่านี้ทำให้มีทั้งข้อดีและข้อเสียที่เกิดขึ้นหลายประการจากการยืมคำภาษาเป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่งที่สามารถถ่ายทอดซึ่งกันและกันได้ จึงทำให้ภาษาทุกภาษาในโลกนี้ปะปนกัน ลักษณะการปะปนกันหรือที่เรียกว่า การยืมคำ เป็นส่วนที่ทำให้ภาษาเกิดการเปลี่ยนแปลงได้อย่างมากมาย โดยเฉพาะลักษณะดั้งเดิมของภาษาไทยที่เป็นคำโดด จากอิทธิพลคำยืมทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านเสียง คำศัพท์ ความหมาย และการเรียงคำเป็นต้น (จิรวุฒน์ เพชรรัตน์และอัมพร ทองใบ, 2556: 295)

บทสรุป

การยืมคำในภาษาไทย โดยศึกษาทฤษฎีการเปลี่ยนแปลงภาษาโดยการยืมคำจากภาษาอื่นที่ปรากฏในภาษาไทย ประเภทของการยืมคำแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ ได้แก่ 1) การยืมคำจำแนกตามองค์ประกอบต่างๆ ของคำที่ยืม เช่น การยืมคำ ความหมาย ส่วนวนตัวอักษร เป็นต้น 2) การยืมคำจำแนกตามภาษาที่ยืม เช่น การยืมภาษาจากต่างประเทศ การยืมภาษาถิ่น การยืมภาษาจากบรรพบุรุษ ประเภทการยืมเหล่านี้จะเปลี่ยนแปลงเพื่อความสะดวกในการใช้และเหมาะกับภาษานั้นๆ

มนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่มีชีวิตที่มหัศจรรย์ด้วยเหตุว่า มนุษย์มีศักยภาพในการคิดแตกต่างจากสิ่งมีชีวิตอื่นๆ มนุษย์สามารถสร้างความเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งต่างๆ ในโลกและในจิต ซึ่งเรียกว่าการคิดมโนทัศน์ (conceptual thinking) สามารถแยกแยะเพื่อหาสาเหตุของปัญหาและตัวแปรที่เกี่ยวข้อง ซึ่งเรียกว่าการคิดวิเคราะห์ (analytical thinking) สามารถ

สร้างสรรค์แนวทางหรือนวัตกรรมสำหรับพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนเอง ซึ่งเรียกว่าการคิดสังเคราะห์หรือการคิดสร้างสรรค์ (creative thinking) แต่การคิดทั้งหมดนี้จะเกิดขึ้นไม่ได้หากมนุษย์ไม่มีกระบวนการในการประมวลผลข้อมูลเกี่ยวกับสัญลักษณ์และความหมายของสิ่งต่างๆ หรือที่เรียกว่า ภาษา เพราะเหตุนี้ภาษาจึงเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนามนุษย์ และสังคมดังที่ Chomsky นักภาษาศาสตร์คนสำคัญของโลกได้กล่าวถึงภาษา สรุปได้ว่าภาษาเป็นธรรมชาติอันสร้างสรรค์ของมนุษย์ เพราะแม้กระทั่งประโยคที่บุคคลใช้สื่อสารกัน ณ ขณะปัจจุบันนี้ ย่อมเป็นประโยคที่มีได้ปรากฏว่ามีการใช้มาก่อนในประวัติศาสตร์ ด้วยเหตุนี้การสื่อสารในชีวิตประจำวันจึงเป็นกระบวนการสร้างสรรค์อยู่เสมอ

เอกสารอ้างอิง

- จิราวัฒน์ เพชรรัตน์ และอัมพร ทองใบ. (2556). *ภาษาต่างประเทศในภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: โอ เอส พริ้นติ้ง เฮ้าส์.
- นราธิป พงศ์ประพันธ์, พลตรีพระเจ้าวรวงศ์เธอกรมหมื่น. (2514) *วิทยาวรรณกรรม*. กรุงเทพฯ: แพร่วิทยา.
- พัฒน์ เพ็งผลา. (2518). *บาลี-สันสกฤตในภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- วิไลศักดิ์ กิ่งคำ. (2556). *ภาษาต่างประเทศในภาษาไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- อนันต์ เหล่าเลิศวรกุล. (2555). *บรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 2*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: สถาบันภาษาไทย สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ.